

Hun gjorde, som han bad. Men da han var gaaet, søgte hun ind i Nøddegangen, hvor ingen kunde se hende, og vred fortvivlet sine Hænder.

II

Sigrid og den lille Dagny sad nede ved Stranden og legede, da de — kort før Middag — blev kaldt ind til Faderen, der til deres Forundring tog dem op til sig og Gang efter Gang bevæget kyssede dem paa Kinder og Øjne. Dobbelt overraskede blev de, da han efter Middagsmaaltidet sagde til dem, at de skulde tage deres Tøj paa og følge ham paa en Spaseretur, — sligt var ikke hændet dem, saa langt de kunde huske tilbage. Endnu da de stod med Helgolænderhattene paa, havde de ondt ved at tro, at de havde forstaaet ham rigtig. Men Emanuel tog dem i Haanden, og de fulgtes over Markerne ud til de store, grønne Enge, hvor de gav sig til at plukke Blomster langs Aabredde og betragtede Skyernes og Fuglenes Spejlbilleder dybt nede i det blanke Vand.

Der var opvældet i ham en Trang til endnu engang at aande ud i Livets Luft, før hans Time slog. Han havde sagt til sig selv, at den Frist, Gud endnu undte ham, turde han vel anvende til at nyde Fredens Glæder sammen med sine smaa, indtil Trængslernes Dage kom. De vilde sikkert snart komme! Og herpaa var han fuldt forberedt, at fra den Dag, Guds Røst havde lydt over Verden gennem hans Mund, vilde hans Dage opgaa i en aldrig hvilende Kamp, der tilsidst skulde kræve hans Liv.

I sin langskødede Frakke og med sin flade Hat gik han nu der smaanynnende og plukkede Engblommer eller lyttede til Lærkerne, der trilrende steg og sank under den blaa Himmelhvælvning. Tilsidst satte han sig hen med Børnene ved Aabredde og flettede